

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: H. SALM. GRIFFIER: G. H. W. MEEDER.

REDACT.: H. C. G. LANGEMEYER, H. E. WESTENBERG, F. P. VAN GRONINGEN, P. CROOCKEWIT, N. L. PRAK. VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER— SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35

ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 66a 19^E JAARGANG 7 DEC. 1946 4 BLZ. No. 9

REDACTIONEEL

Hetgeen op de laatste Corpsvergadering naar voren kwam, bewijst genoeg hoe wij op dit oogenblik op een Indische vulkaan leven. Dat juist op zulke momenten geëischt wordt naast de grootst mogelijke kalmte ook een houding, die de meningsverschillen zoo min mogelijk op een angstige spits drijft, is een dwingende noodzaak. Verder spreken de moties, in genoemde Corpsvergadering aangenomen, een duidelijke taal waaraan niets behoeft te worden toegevoegd.

* *

Leden van het Delftsch Studenten Corps, op 3 December 1946 in vergadering bijeen in de benedenzalen van de Sociëteit „Phoenix”, wenschen hierbij te verklaren, dat zij ten eerste doordrongen zijn van de noodzakelijkheid, dat ieder Nederlander zich een oordeel vormt over het probleem Nederland-Indonesië,

dat het echter niet op den weg ligt van studentenorganisaties als zoodanig ten aanzien hiervan een bepaald standpunt in te nemen, aangezien deze zich niet in aangelegenheden van politieke aard, hoe belangrijk dezen ook mogen zijn, dienen te mengen.

* *

De vergadering van het Delftsche Studenten Corps op 3 December 1946 keurt het feit, dat de vergadering van het Utrechtsche Studenten Corps een motie met politieke strekking heeft behandeld ten strengste af en eischt dat alle mogelijke maatregelen genomen zullen worden om de gevolgen van deze motie ongedaan te maken en de motie zelf te herroepen.

De vergadering zal er bij de A.S.V. op aandringen dat bij een niet herzien van het standpunt van het Utrechtsche Studenten Corps de verwijdering van het Utrechtsche Studenten Corps uit de gelederen der erkende Corpora moet worden bewerkstelligd.

'T STOEPJE

Mijnheer de Hoofdredacteur!

Sinds vele jaren bestaat er een intieme band tusschen Uw aperiodisch Orgaan en het D.S.M.G. „Apollo”.

Mocht dit U niet bekend zijn, herleest U dan het voortreffelijk verslag van Uw (\$) -correspondent, in „De Spiegel” van 2 November j.l., naar aanleiding van een kamermuziekavond, enkele dagen eerder vooral door jongere leden van het Gezelschap zoo heerlijk gevuld

Ge moogt er met mij, mijnheer de H.R., van overtuigd zijn, dat zulke publicaties waardeering vinden bij het Gezelschap. Doch in het laatste nummer van Uw Orgaan, verschenen ter gelegenheid van het féést eener Corpsvereniging, werd mijn oog pijnlijk getroffen door een cliché-afdruk, het Heerenconcert op 6 December aankondigend. Ik waardeer de origineele gedachte die de enorme ruimte van de zaal, waarin deze muzikale bijeenkomst plaats vond, zoo treffend deed uitkomen in de wazig-verre achtergrond van uitgestrekte beenen. Maar, mijnheer de H.R., zonder twijfel deelt ge mijn opvatting, dat Uw Orgaan, naast zijn weerspiegelen, ook een voorlichtende taak kent. Nu is het met de kennis der muziekinstrumenten bij velen Uwer lezers uitermate tragisch gesteld. En daarom trof het, zooals ik reeds opmerkte, mijn oog zoo pijnlijk, dat genoemde afdruk een piano vertoonde, waarvan het deksel zijn scharnier aan de sopraanzijde droeg, in plaats van ter hoogte van de bassen. U is er geen verwijs van te maken dat ge het belang van deze plaatsing niet kent; maar het feit zelve moest U toch opgevallen zijn zoo vaak ge als reporter de verrichtingen der leden van het Gezelschap gadesloegt. Ik moge U dan ook den dringenden raad geven, bij eventueel volgende publicaties de Bibliotheek van het Gezelschap te raadplegen, of, liever nog, U met het Bestuur in verbinding te stellen, hetwelk — dit onthul ik U sub rosa — voor korten tijd een speciale afdeeling voor Kinderverzorging en -voorlichting vormde.

U van harte succes toewenshend bij het nastreven Uwer muzikale aspiraties in het belang dezer voorlichting, heb ik de eer te zijn Uw dienstvaardige

W. C. MULDER.

Mijnheer Mulder,

Het kan kort zijn, mijnheer Mulder. Een beeld in de Spiegel is een Spiegelbeeld. En een spiegelbeeld is iets, mijnheer Mulder, waar u blijkbaar geen begrip over heeft. Hopenlijk krijgt u dat.

De overige redactieleden hartelijk dankend voor de bereidwillig afgestane moeite van het corrigeerwerk,

H.S.

Delftsche Studenten Debatingclub.

Zeer zeker was het een gelukkige greep van het Bestuur van de D.S.D.C. Prof. Wertheim als inleider uit te noodigen en niet slechts haar leden, maar zelfs elke ingeschrevenen aan de T.H. de gelegenheid te bieden over het Indonesische vraagstuk in debat te treden. Het belangrijkste vraagstuk wat sinds tijden in de geschiedenis van het Koninkrijk der Nederlanden aan de orde is geweest, is wel de toekomstige status van het Rijk. Ondanks dit feit, dat alle hedendaagsche politieke gesprekken en discussies zich om dit probleem bewegen, was de opkomst betreurenswaardig. Van de 4.500 ingeschrevenen waren een 150 aanwezig.

In zijn lange inleiding zette Prof. Wertheim veel, zeer veel uit één, zoodat weinig tijd voor debat restte. Het poneeren van stelling, dat er geen welvaart heerschte, is gemakkelijk, als men bedenkt dat begrip welvaart zeer relatief is en volkomen afhankelijk van de maatstaf, die men stelt. Kan men een Oostersche welvaartsmentaliteit meten met een Westersche maatstaf? Wanneer een Westering in Indië komt zal hij Prof. Wertheim op het eerste gezicht gelijk geven. Een Chinees of Br. Indiër daarentegen niet als hij het met zijn land vergelijkt. Anders zouden niet zooveel Chineezen en Br. Indiërs in Indië hun werk zoeken. De loonen en levensstandaard liggen in Indië hooger.

Zelfs de Japansche Generaal Reikichi Trada moest dit toegeven in zijn rapport in 1943. Hij gaat zelfs zoover door te zeggen: „Het resultaat (van het Nederlandsche Bestuur is, dat dit land een Paradijs genoemd mag worden.

Over de eerste stelling kan men uren en uren debatteren zonder dat een objectieve toehoorder tot een overtuiging zal komen. De zelfde gewaarwording zal deze toehoorder hebben als hij een discussie over het geluk aanhoort. Het plaatsen van zulke relatieve begrippen in stellingen komt niet tot positieve resultaten. De vraag rijst of dit wel de bedoeling is van een debat.

Inderdaad is een gemiddelde van 2000 calorieën per dag voor een mensch weinig. Maar wat is de behoefte van een volk dat in een tropische klimaat leeft? En wat moet de Eskimo wel denken van onze welvaart als hij ons calorieën gemiddelde vergelijkt.

De tweede stelling klinkt geloovenswaardig, want na deze oorlog hebben vele idealisten theoretische oplossingen gegeven voor schijnbaar onoplosbare vraagstukken. Toch zal men voor deze oplossingen geïnteresseerd kapitaal nodig hebben. Wanneer is kapitaal geïnteresseerd? Alleen dan wanneer verdienste aanwezig is. Bij de bespreking van de derde stelling heeft Prof. Wertheim een vol vertrouwen „in de Republiek Indonesia” uitgesproken en ziet deze republiek als een capabele vertegenwoordiging van de Indonesische volkeren op Java en Sumatra.

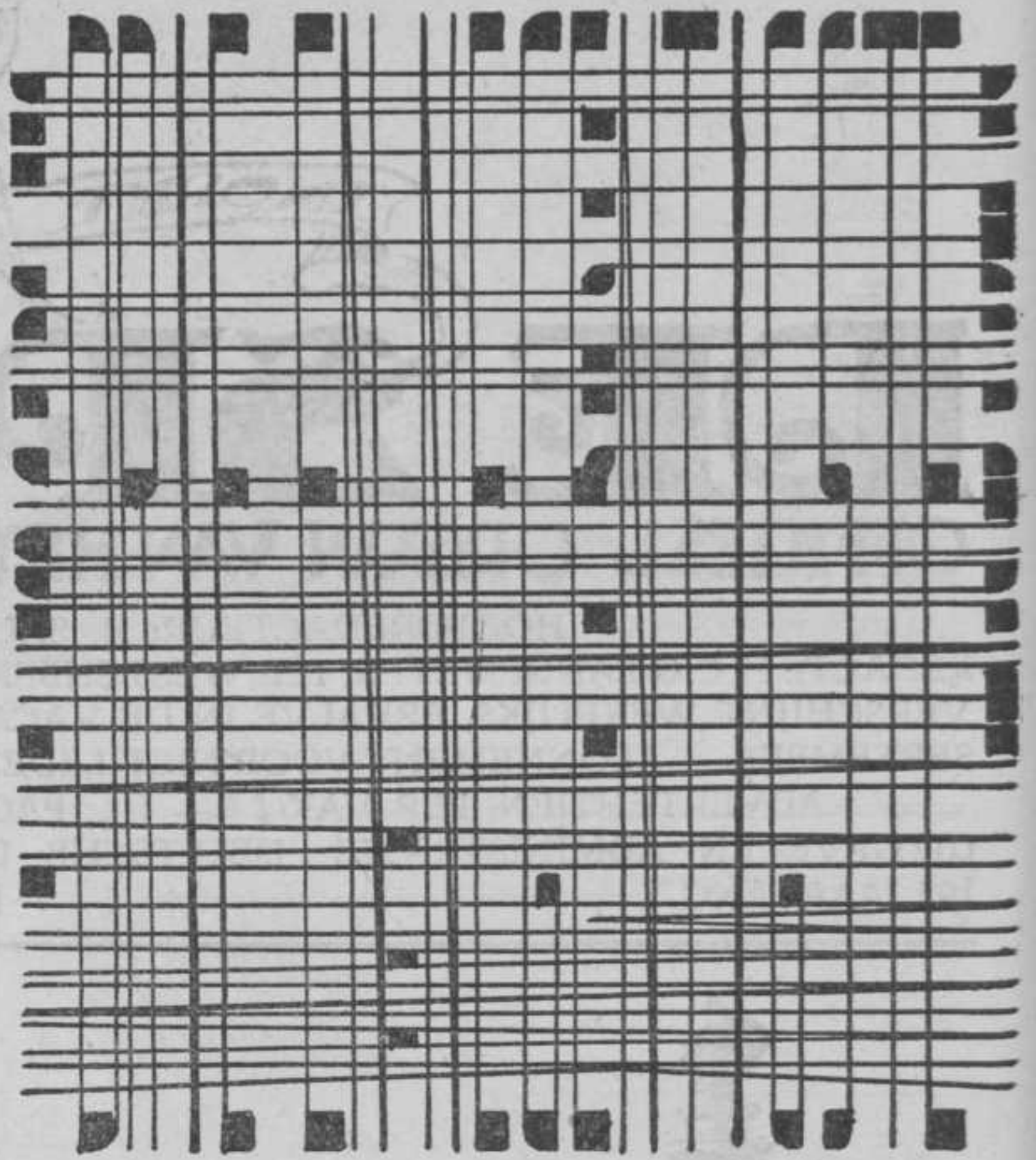
Even later moet hij toegeven zeer weinig van deze republiek te weten. Op welk fundament rust dit „vol vertrouwen” van Prof. Wertheim. Duidelijker spreken de woorden van Lt. G.G. van Mook als hij zegt een stap in het duister.

De inleiding van Prof. Wertheim was animeerend maar kan m.i. niet sterk of overtuigend genoemd worden. Het eerste vereischte voor overtuiging is wel de juistheid van elk aangehaald feit. Wanneer de spreker moet toegeven dat een aanhaling onjuist is, dan boet dit in op de waarde van andere beweringen en cijfers. Met het debat moest men zich erg beperken wat jammer was, daar het laatste woord in de Aula nog lang niet uitgesproken was. O.a. spraken de Heer de Veer, de Heer v. d. Hoeven, in zijn eigen stijl, die een oplossing zag in het losweken van het duo Soekarno-Sjahrir, daar Sjahrir alleen bruikbaar was.

Prof. de Lange weerlegde op zeer zakelijke wijze enkele gegevens en feiten. Prof. Veraart uitte een vlamdend protets tegen het „monsterachtige concept” van Lingatdjatti. Een betoog goed in zijn sterkte en opzet.

Volgens den Heer Wellenstein sprak een peccavi uit de stellingen van Prof. Wertheim en hij was niet instaat een oorzakelijk verband in de volgorde der stellingen te zien. Raadzamer zou het geweest zijn een of hoogstens twee van deze stellingen met zooveel facetten op het programma te zetten. Door de lange inleiding komt het werkelijke debat op de achtergrond, en wordt het meer een lezing met aan het eind gelegenheid tot het stellen van vragen.

H.E.W.

Klam keek de lampetkan de kraan aan en hij verzuchtte:

„Aan mij hebben ze lak man!

Lammer kan het niet: Als ik leeg ben moeten ze een eind loopen om mij te vullen en nooit geef ik voldoende naar hun zin. Maar jij!, jij hoeft slechts geopend te worden en het stroomt eruit, overstelpend, zonder eind.”

„Kalm an”, antwoordde de kraan, wat het niet zoo erg op, het is jou schuld niet, het zijn die stomme menschen, die te lui zijn om je vol te maken, ze vinden het voldoende als ik en andere kranen jou vullen. Ze maken maar gebruik van je, vinden je aardig als versiering, maar een hand naar je uitsteken, ho maar! En denk niet, dat je alleen staat. Daar heb je om zoo eens te noemen de lampekop; door hem schijnen de menschen verlicht, maar in werkelijkheid zijn ze kaal, naakt als een lam.

Steunen moeten ze, leunen op iets waar ze part noch deel aan hebben, zelfs de jonge kerels loopen nu al mank.”

„Het is verdrietig,” zei de lampetkan; „dat ze mij zoo behandelen is nog tot daaraan toe, maar dat ze niet begrijpen, dat hij 't verder verdomt, eens en vooral verdomt, om zoo mee gevuld te worden”.

„Wie bedoel je?” vroeg de kraan.

„Nou”, rinkelde de lampetkan nijdig, „wie anders dan de.... Almanak”.

D.S.A.F.V. Lustrum.

Nadat al de officiële formaliteiten achter de rug waren ken men pas werkelijk de bezigheden van de D.S.F.A.V. bemerken. In het vertoonen van films werd dan ook het peil van van de D.S.F.A.V. volkomen voor het publiek tot klaarheid gebracht. Waarschijnlijk door slecht filmtechnische kennis was de 3e film los van de 1e film geraakt en maakte de 1e film een ietwat karakterlooze indruk. Wat opname betreft kan men in de 1e film over goed amateurwerk spreken. Zoedra de 2e film aan bod kwam, „trouvaille”, kon men aan het publiek merken, dat verscheidene gezichten, zoowel van stedelijke als van persoonlijke aard sterk op hen hen inwerkte. De vele figuurlijke en letterlijke overeenkomsten die werden vertoond, oogsten veel bijval. De inhoud van de film de knor die zijn heil op de Societeit komt zoeken was wel wat jammerlijk. Bij de derde film stagneerde zoo nu nu dan de film, het apparaat was wat te heet geworden en het doek stond stijf van de rook. Door de zoo goed gekozen plaats van de camera kon men de bedoeling van de film goed volgen. Het officieele gedeelte was echter zeer geslaagd. Het onderwerp van de 1e film had iets juister gekozen kunnen zijn, uit ander amateurfilms, maar door Trouvaille met zijn zeer juist opgenomen edeën maakte het geheel een luisterrijke aanblik. De avond op de bovenetzaal was dan ook zeer geslaagd.

Reiskameraad-Borst-Pong-piraat.

Neer duikt de boeg in het oceaanwater met een vastberaden beweging, als wil hij het schip met zich onder het wateroppervlak sleuren.

Duizenden schuimdruppels lichten als evenveel schitterende lampjes op in het zonlicht en dooven uit in het kobaltblauwe water. Een school vliegende visschen strijkt laag over een golfdal om in de eerst volgende berg te verdwijnen.

En ik ben geheel verloren in dit boeiende schouwspel als ik eensklaps gestoord wordt door een zeer nadrukkelijk „hum!” achter mij. Verbaast vraag ik mij één moment af wie zich wel op deze zonderlinge wijze kan aandienen. Vóór ik mij echter nog heb omgedraaid komt een onbehaaglijk voorgedruisend mij voorspellen wat ik zien zal.

Natuurlijk is 't zoo'n rotkereltje.

Ge kent ze wel; ze duiken in alle mogelijke rare verhalen op, te pas en te onpas (zoo ook hier), achter tafelranden, boekenkasten, uit hangklokken enz. enz., en altijd hebben ze wat bijzonders.

Ik haat ze. Ze danken hun populariteit slechts aan hun belachelijk, irreëel voorkomen. Dit is een prototype Borst Pong. Ook hij heeft wat bijzonders:

„Ik kom je eraan herinneren dat je je voorgenomen hebt je indrukken van deze reis op te schrijven,” zegt hij schoolmeesterachtig met een kraakstem. Zijn gezicht, als de voorkant van zijn hoofd op dien titel aanspraak kan maken, is één breede grijns en ik zie zijn mond niet bewegen; alleen zijn grote flapooren beweegt hij heen en weer om zich koelte toe te wuiven.

Ik stel vast dat mijn zaken hem niet aangaan en dat zijn aanwezigheid onterecht is; ik besluit mijn gezag te laten gelden, natuurlijk is hij een stow-away.

„Je bent hier natuurlijk volkomen illegaal,” zeg ik streng, „dus je gaat of naar de brug of over de.... Een ontzettend hoge golf vernietigt op dat oogenblik met een slag mijn prestige en ik vind mijzelf met m'n hoofd tegen de boordwand. Alles vóór me is wazig, alleen een afschuwelijke grijns lijkt scherp. Het spreekt vanzelf dat hij weg is, zoodra ik weer normaal kan zien.

Weken gaan voorbij en ik vergeet het voorval.

Slechts éénmaal meen ik zijn tronie te herkennen boven den rand van een vrachtauto, die mijn liftverzoek negeert. Uit de verte nog schijnt zijn grimas de draak met mij te steken en mijn wrok jegens hem laat weer op.

Weer gaan weken voorbij.

De avond vóór de thuiskomst vind ik hem terug op het voordek. Ik wil uitvallen, doch ineens komt een duivels plan in me op.

„Ga daar maar even op die trommel zitten,” wijs ik hem quasie-onverschillig, „dan kunnen we eens praten.” Hij geeft gevolg aan mijn uitnodiging — grijnzend — en er gebeurt, wat ik weet dat komen moet. Plotseling laat men het anker zakken en het afstootende gedrocht, dat er niet op verdacht is, wordt vermorzeld tusschen de trommel en de ankerketting. Bloed en splinters spatten om mijn ooren, dan is het voorbij. Dien avond slaap ik grimmig voldaan over het gebeurde in. Eindelijk ligt het schip aan de kade gemeerd en de eerste die uit het kluisgat glijdend, op de kade staat is hij. Nog een keer moet ik mij zijn spottende grijns laten welgevallen; dan verdwijnt hij in de menigte, maar het is alsof zijn grijns op de kade blijft hangen....

Ik hoop hem nooit meer te zien.

G. ALBERDA.

MEDEDEELINGEN.

D.S.D.G. „Vrije Studie”.

Lezing op Donderdag 12 December 1946 des avonds om 8 u. in de Bibliotheek der T.H. De Kolonel T. P. Winkel zal spreken over „De Vrijmetselarij”.

H. ASSELBERGS, Secretaris.
Namens het Bestuur,

Eere-leden Cabaret.

In de volkomen uitgestorven zalen van de, ja...., moest op Zaterdag 30 Nov. om 8 uur een eereleden Cabaret gehouden worden. Ondanks alles, zelfs de vermoeiende Vrijdagavond daarvoor zou men deze onvergetelijke avond bijwonen. Vele Corpsleden waren echter vergeten, en zochten gezelligheid bij verloofden en anderen.

Het idee om het Eereleden Cabaret na elk tooneel Lustrum te houden, moet gezegd worden viel zeer in den smaak, zowel voor, als na het cabaret. In de meest passende stijl van het cabaret droeg den heer Stigter met begeleiding van de Heeren Reynvaan en Vos eenige liedjes voor. Daarna kwam, meer als tooneelstukje, een zeer geslaagde parode op de doceerende Professor, opgevoerd door het Eerelid den Heer Ammers. Alleen aan het eind van het stuk wachte het publiek op diegene welke een eind zou maken aan het nu wel zeer lang College. Het was jammer dat maar zeer weinige Hoogleraren aanwezig waren, om zich aan hun zelve te spiegelen. Door het groote enthousiasme en muzikale talent van het Eerelid v. Putten, volgde nu een gevarieerd programma ingeleid door het Eerelid den Heer Telders en opgeluisterd door het keurcorps „de Bourdon” onder leiding van den Heer v. Dam. De Eereleden de Heeren Bourdrez, Banting en Mohr hielden hierbij nog een alleen spraak gericht tot de President van het D.S. T.G. Op sommige momenten van werd wel iets te veel op het publiek gespeeld.

Het mag gezegd worden dat de Eereleden zich waardig van hun taak gekweeten hebben. De weinige menschen die aanwezig waren hebben dan ook, allen, zeer genoten.

TIWECORK.

Merrily we roll along.

Lieve Liza,

Mag ik beginnen met te informeren naar je gezondheid? En dan verder hier het relaas van het Tooneelblad waar je om vroeg. Na een bescheiden eterijtje in Den Haag geraakten we eigenlijk op den terugweg eerst in de gepaste feestelijke stemming. Over de receptie kan ik kort zijn, liefste, zij was zooals alle recepties. Eén prettig moment weet ik nog, dat was even na wij het Bestuur (dat slechts de aanbieding van de zeer geslaagde Spiegels, op speciaal papier voor hun dames gedrukt, een oogenblik minder gejaagd en bijna opgetogen scheen) langs geweest waren, en mijn dame, jouw plaatsvervangster, die even met een vriendin had gepraat, met twee glaasjes aakwam; smaak en kwaliteit van de inhoud zijn echter alweer door andere herinneringen verdrongen. Gelukkig bleek zij later op den avond toch een minder slappe lip te hebben dan jij, want de bar was werkelijk niet op het aantal gasten ingericht. Vervolgens begaven wij ons in cortège naar de zaal, en hadden zoo gelukkig even tijd de zeer geslaagde versiering van de foyer te bewonderen. Waarschijnlijk waren de décors van de meeste scènes van het tooneelstuk, dat wij zagen door een ander ontworpen (de rest van de brief is voor U van geen belang).

Men kan zich afvragen of het doel van een tooneelstuk, dat bij een gelegenheid als deze wordt opgevoerd, zijn moet een ernstig probleem op te werpen dat de toeschouwer, ook lang nadat het doek gevallen, het applaus verstild en de zaal tot balzaal ingericht is, nog boeit en tot nadenken prikkelt. Wie er zoo over denkt zal in „Merrily we roll along” niet gevonden hebben wat hij verwachtte. Dat, met een weinig diepgaand gegeven als dat van — de man die zijn jeugd-vriendschap aan zijn succes opoffert — het toch een redelijk

stuk werd is voor een goed deel te danken aan de vlotte dialoog, de goede afwisseling in handeling en milieu der talrijke scènes, maar vooral aan de menselijke, dat is zonder overdrijving weergegeven personen. Figuren als Richard, Julia en Zelfs Winthrop misten juist zooveel overdrijving als hen zoo licht tot een type had kunnen maken. Hierdoor werd het geheel nog op een plan gebracht, waar het naar de aard van zijn gegeven niet thuis hoorde.

Een voortreffelijke vondst was de teruggang in den tijd en de opeenvolging der bedrijven; dat deze teruggang een essentieel onderdeel van het stuk vormde laat zich begrijpen als men bedenkt hoe het de toeschouwers aanzet de gang van het stuk te voorzien en de consequenties op zichzelf toe te passen. Hierdoor wordt beklemming en climax bereikt, twee hoedanigheden waarvan het gemis pijnlijk voelbaar zou zijn geweest.

Het viel ons op hoe naast Richard wiens finantieel en maatschappelijk succes aan den kaak gesteld wordt een persoon als Winthrop staat die, hoe onmisbaar in het stuk hij overigens ook is, in alle scènes sympathiek blijft. Moeten wij hier in een concessie aan de Amerikaansche smaak zien, die tenminste één volkomen geslaagd succes per avond wenscht? Van enkele zijden vernamen wij nog bezwaren tegen het milieu en wel tegen dat der eerste bedrijven. „Hoe vaak”, werd mij gevraagd „zijn ons de schitteringen van de Amerikaansche uitgaande wereld al geschilderd met haar jachten, diners en reisjes naar Biaritz?”

De moeilijkste rol had in dit stuk klaarblijkelijk de hoofdpersoon Richard, op zijn geestelijke verandering gedurende het lange tijdvak waarin het stuk speelt, valt de nadruk, niet

slechts door de gang van het verhaal, ook door houding, toon en gebaren dient hij ons steed weer uit de sfeer van een vorig bedrijf los te rukken, om ons in te prenten dat en hoe hij veranderd is. Dat Richard in zo'n moeilijke taak althans gedeeltelijk slaagde, is zool niet een felicitatie dan toch een compliment waard. Richard's tegenspeelster, de vrouwelijke hoofdrol, had een minder gecompliceerde opgave en gaf dan ook in vele bedrijven goed spel te zien. Stellen wij echter onze maatstaven hoog dan moeten wij tot de conclusie komen dat zij verschillende spelmomenten onvoldoende uitbuitte. Haar spel in de scene met haar moeder en in het laatste deel van het bedrijf op Richards vrijgezellen kamer was bepaald zwak. Over het spel van schilder Crale kunnen we kort zijn, de manier waarop hij zich los op het toneel bewoog, de nonchalance waarmee hij schijnbaar voor de vuistweg redeneerde heeft, naar wij van verscheidene kanten hoorden, niet alleen op ons een uitstekende indruk gemaakt. Zien wij af van een beschouwing van dankbare rollen zoals van Althea's moeder, de verwaande liedjesschrijver en de cellofaankoopman Winthrop, dan heugt ons Helen, Richards eerste vrouw, het beste. Haar spel in de scene in de huiskamer der Murney's was uitstekend. Trouwens tezamen met Richard maakten moeder, vader en zoon Murney dit bedrijf tot één die wat spel betrof ver boven de meeste andere uitstak. Tenslotte willen wij enkele bijrollen niet vergeten: de giechelende meisjes, en in de laatste scene de jonge man op de voorgrond, die men ondanks het flauwe licht, de bestorven aandacht van het gezicht kon lezen, terwijl hij hoorbaar — luider! — riep.

V. G.

J. J. PETIT

Hippolytusbuurt 31, Tel. 591

Heeren Modes
Heeren Hoeden
Heeren Kleeding

CORPS LEVERANCIER

Joh. Gerbrands

OUDE DELFT 180 A
TELEFOON 624
DELFT

SPECIAAL
HEERENKAPPER

HEINEKENS BIEREN

Overal en Bovenal

Hoofdagenschap: J. T. POST

VROUWJUTTELAND 4 DELFT - TELEFOON 92

Fa. H. C. JANSSEN

Noordeinde 38-40 - Delft

Stalhouderij en
Luxe Autoverhuur

Speciaal ingericht voor alle
gelegenheden.
Dag en nacht geopend.

Telefoon 499

Een aloude en
goede MOS
's avonds alleen nog
een BIERTJE bij

Jan Garos

VOÛR DEN ETEN

ÉÉN

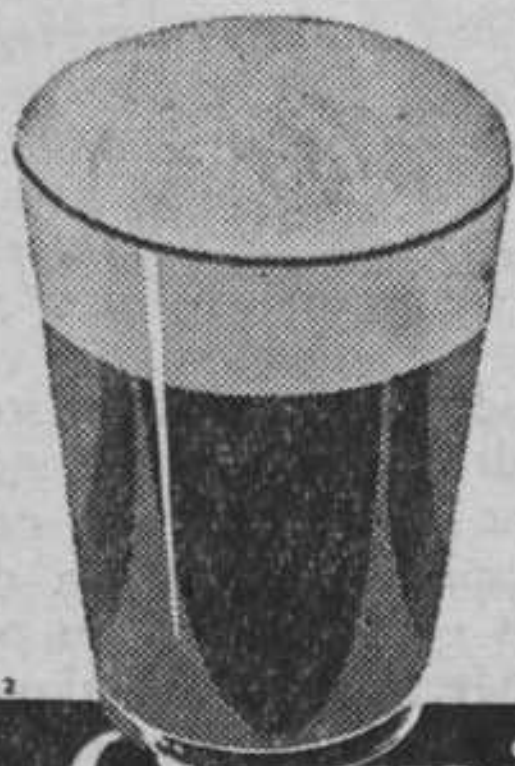
„OUDE VLEK”

DELFTSCHE DISTILLEERDERIJ „VLEK & CO DELFT

OUDE JENEVER

Drink als regelmatig, maar dan ook regelmatig

DE KUYPER

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

Fotograaf...

KOORNMARKT 72

Stoombleekerij
Chemische Wasscherij

„OZON”

Telefoon 778462
VOORBURG

Voor de Heerenwasch

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Paulus Buysstraat '80, Den Haag
repeteert Wiskunde, Natuurkunde en Mechanica.

Dr J. Deknatel, Botaniestraat 10, Delft,
Repeteert Wiskunde P₁ en P₂.

H. A. Lauwerier. Repeteert Wiskunde P₁ en P₂
Inlichtingen: Lindestraat 2 Den Haag.

Ir F. Algie repeteert Mechanica en Electrotechniek.
Inlichtingen: Westerlookade 16a, Voorburg, Tel. 779092 (Den Haag)